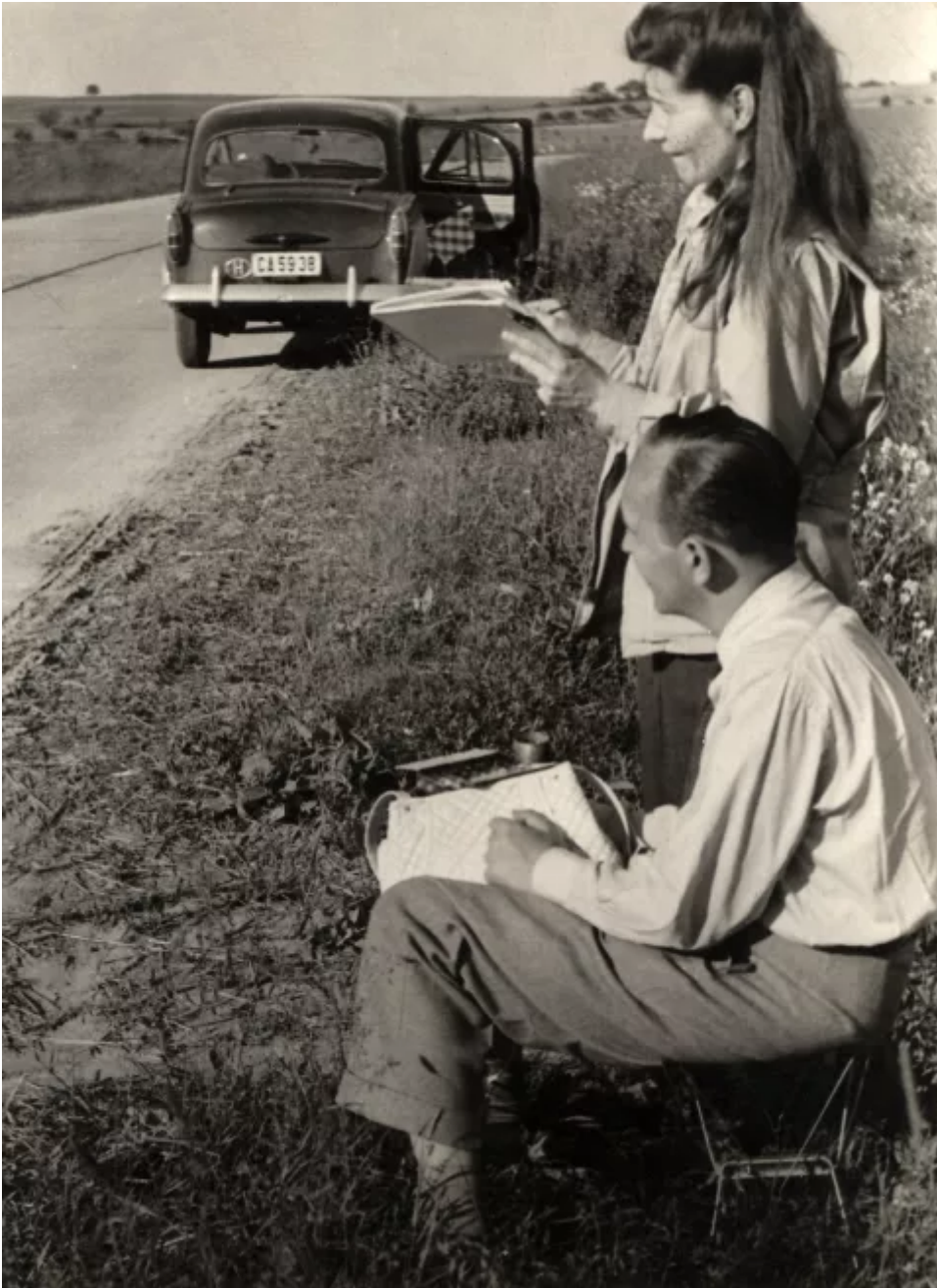

Rónaiék Első Autója

Az első kocsit, egy Moszkvics bejáratása 1958-ban

Mityu évekig élt Párizsban, ahol vett egy használt kocsit. Jogosítványát is ott szerezte, csak KRESZ-ből kellett vizsgáznia. Azzal jött haza a háború kitörése után. Nem lehetett vonatra fölférni már, mert mindenki utazott. Senki nem hazajött, hanem ellenkezőleg, csak ő volt ilyen. Az autót itthon mindjárt elvették tőle.

A képen ez az első közös kocsink, egy Moszkvics. Mityu rajongott érte. Autón utaztunk attól kezdve mindig. Fillérekbe került, tíz liter benzin huszonhét forint volt. De nem értett a technikához, antitalentum volt, még egy írógépszalagot sem tudott kicserélni. Ezért, ha lejárt a garancia, mindig kocsit cserélt. Írt a belügyminiszternek, hogy kér egy új kocsit.

Férjem legnagyobb munkája a "Nyolc évszázad olasz költészete" volt, 1957-ben jelent meg. A papát tényleg tanítják az egyetemen, de a Mityut is a "Nyolc évszázad"-nak köszönhetően. Húsz évig dolgozott rajta. Abban az időben az volt a szokás, hogy a kézirat átvételekor fizetik az első részletet, amikor nyomdába megy, a másodikat, és amikor megjelenik, a harmadikat. De az én férjem abszolút nem értett az anyagi dolgokhoz, s bár nem volt semmi pénzünk, nem is jutott eszébe, hogy fölvegye az első meg a második részletet. Tehát mi egyben kaptuk az egészet, ha jól emlékszem, több mint nyolcvanezer forintot. Ebből a pénzből az írószövetségen keresztül vettük az autót.

Segítettek, hogy soron kívül kapjunk kiutalást. A felét kellett kifizetni, és két év alatt a másik felét. Illetve aztán hallottuk, hogy a Nemzeti Bankban lehet engedélyt szerezni ötévi részletre is. És bár ki tudtuk volna fizetni az egészet, hülye fejjel, öt évre vettük -- a barátok széthordták a többi pénzünk, kölcsönkérték, és soha vissza nem adták.